

JOSEFÍNA NA ZELENÉM OSTROVĚ

Anna Sobotková

● — **pointa**

Josefína na zeleném ostrově

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Anna Sobotková

Josefína na zeleném ostrově – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ **pointa**

JOSEFÍNA NA ZELENÉM OSTROVĚ

Copyright © Anna Sobotková, 2022

Design © Zuzana Bürger, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-837-8

ISBN e-knihy 978-80-7650-961-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-962-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-960-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

JOSEFÍNA
NA ZELENÉM
OSTROVĚ

Anna Sobotková

JOSEFÍNA
NA ZELENÉM
OSTROVĚ

Anna Sobotková

*Za podporu děkuji své rodině a za inspiraci patří podě-
kování malebnému hrabství Kerry v Irsku, místu,
kam je krásné se vracet.*

Úvod

Josefína se podívala na záhon růží a ustříhla další květinu. Zvedla hlavu a opatrně zamžourala do slunce zářícího na jasné obloze. Dnes tak páliło, že i přes látku cítila, jak jí vyskakují puchýřky na rukou. Od té doby, co se vrátila domů, uplynuly dlouhé dva měsíce, které jí připadaly jako předlouhé dva roky.

Občas zahlédla před domem ležet starého psa, který měl pokaždé jinou srst i barvu, ale dala by krk za to, že to bylo stejné zvíře. Často také viděla na stromě před školou sedět roztomilé koťátko, které by ale za dva měsíce už mělo být samostatnou kočkou. Na ulici před školou zase potkávala vysokou hubenou ženu, i v tom největším vedru zahalenou do dlouhého černého kabátu. Přes široký klobouk a tmavé brýle jí neviděla do tváře, ale něco se jí na ní nezdálo.

Všechny tyto signály Josefíně jasně ukazovaly, že je sledována. Nevěděla, zda Rada splnila svůj slib, ale tajemná žena jí nešla z hlavy. Byla hlídač, nebo nepřítel? Neměla s nikým spojení a ani o něj nestála. Věřila jen několika osobám a to byli Darcy, Maura a Oplzlík. Ale ani jeden z nich tady nebyl, aby ji ochránil.

Josefína stiskla nůžky a ustříhla další růži. Tmavě rudé jako krev, proběhlo jí hlavou. V obývacím pokoji se budou vyjímat na stolku pod oknem. Dnes má přijít na návštěvu strýc Joseph a maminka chce mít všechno perfektní. Dvacet růží stačí, pomyslela si a opatrně je uložila do košíku, aby se nepolámaly. Copak asi dnes bude předmětem debaty? Představila si zavalitou postavu strýce, jak zamračeně hledí na květiny ve váze. „Mám alergii, proboha, chcete mě zabít?“ To bude určitě jeho první věta. Samozřejmě že nikdy žádnou alergii na růže ani jiné květiny neměl ani mít nebude, ale byl to jeho způsob, jak zahájit konverzaci. „Zase jsi nějak přibrala, měla by sis dnes odpustit moučník, a nestůj tu jen tak, běž pomáhat mamince do kuchyně.“ Tak bude znít první věta tety Hannah.

Stýskalo se jí po Oplzlíkovi a Mauře, moc jí chyběl Darcy a jeho vtípné poznámky.

Josefína byla zabraná do svých úvah, přesto ale koutkem oka zahlédla černý stín na střeše. Podívala se proti slunci a chvíli nevěděla, jestli ji nešálí zrak. Že by to byl Darcy a takhle hrozně ztloustnul? Na střeše seděl tlustý černý kocour. Nervózně mrskal ocasem a díval se dolů na Josefínu.

„Čiči, hodná kočička!“ zkusila Josefína vlídně promluvit na neznámé zvíře a přilákat ho k sobě. Srdce jí bušilo až v krku. Velký kocour se nehýbal, jen dvakrát nervózně švihnul ocasem ve vzduchu. Co si to namlouvám, napadlo Josefínu, Darcy je pryč, navždycky zmizel a už se nikdy nevrátí. Vztekle mrskla nůžkami do keře. Chtělo se jí brečet a křičet. Kruci, já jsem zažila největší dobrodružství svého života, potkala jsem nejúžasnějšího kamaráda a partáka, a teď jsem zase sama. Tělem jí projela vlna horka, která se změnila v nevolnost. Josefína cítila, jak se jí slabostí klepou ruce a nohy, na čele jí vyrazil studený pot. To dělá to horko, napadlo ji. Musím se najíst a zchladit. Malátně se odvěkla mezi keře a sedla si do stínu na Darcyho hrob. Hlava se jí motala a puchýře na rukou nesnesitelně pálily. Vyndala z kapsy krabičku, otevřela ji a zakousla se do krvavého steaku. Okamžitě pocítila, jak tlak v těle povolil. Snad za to mohl ten kus masa, ale najednou jí bylo dobře. Pohladila jméno na náhrobku. „Dereku Darcy, prosím, vrat' se,“ zašeptala.

V zahradě se najednou ochladilo. Nebo se jí to jen zdálo? Keře okolo ní se zavlnily a začal se zvedat vítr.

„Josefíno, domů!“ uslyšela volat maminku. Vstala a rozběhla se zpět zahradou. Už před časem pochopila, že tajemný malý hřbitov ležící na odlehle části pozemku po prateť nikdo z návštěvníků ani obyvatel domu nenajde. Stejně tak, jako ho nikdy neobjevila ona sama, dokud teta Agatha žila. Maminka často a ráda pracovala na zahradě, tatínek zase opravoval něco na domě, a bylo tedy nemožné, že by si nevšimli malé hrobky na zahradě, kterou elegantně doplňovalo několik malých hrobů. Místo bylo evidentně chráněno kouzlem. Tatínek byl domácí kutil a při práci mu šlo často o život. Jako třeba minulou neděli, kdy pokus vyčistit ucpaný okap málem skončil katastrofou. Tatínek byl na tuto činnost profesionálně

vybaven, maminka mu jako správná asistentka pevně uvázala lano kolem pasu, délku provazu předtím pečlivě vypočítala a vyměřila. „Nechci být mladou vdovou,“ tvrdila, zatímco manželovi upevňovala lano. S Josefínou pak přinesly dlouhý žebřík a opřely ho o zeď domu. Obě s obavou hleděly na důstojného tatínka, který pomalu stoupal vzhůru jako kosmonaut, jenž plní svou misi na Měsíci. Slunce svítilo a jemu se na hlavě leskla cyklistická helma, kterou mu maminka přes jeho protesty vnutila.

„Jsi šikovný, ale, miláčku, hlavně opatrně. V noci přšelo!“ zakřičela maminka nahoru.

„Nedělám to poprvé,“ odvětil tatínek, který už mezitím stál na střeše. Vtom se to stalo: snad mu uklouzla noha nebo zakopnul, to nevěděly, ale těžký žebřík se s rachotem skácel k zemi a tatínek letěl s ním. Josefína potlačila obavu při pohledu na tatínka, který byl sice bezpečně ukotvený v laně, ale visel ve vzduchu asi metr a půl nad zemí. „Už běžím!“ volala maminka a snažila se co nejrychleji manžela z nedůstojné pozice vyprostit a dopravit na zem. Tatínek se houpal hlavou dolů a v ošklivém pádu na tvrdou zem mu bránilo jen lano a helma.

Vzpomínka teď zpětně působila humorně, ale podle Josefíny bylo naprosto nemožné, aby tatínek ze střechy neviděl část zahrady, kde hrobka stála. A co teprve mamčin bratr, strýček Joseph? Ten byl přece zvědavost sama a při svých návštěvách pokaždé prošmejdil dům od půdy až po sklep. Strýc měl přehled i o tom, kolik kupují toaletního papíru a kolik pečiva snědí k snídani. O tajemném koutku pozemku musel rozhodně vědět. Zahrada však své tajemství pečlivě skrývala, bylo chráněno pevným kouzlem, které nešlo jen tak prolomit. Každý, kdo se přiblížil k pozemku, kde byla rodinná hrobka, jako by zapomněl, co vlastně chce, a dál za keř už nevstoupil. Jediná Josefína tak věděla, že na jejich zahradě leží vstup do Nesvěta, kam se toužila znovu podívat, aby se setkala se svými přáteli.

„Josefíno, kde jsi?“ ozval se zahradou mamčin jasný hlas. Před příjezdovou cestou stálo strýcovo staré auto. Josefína se zahleděla na obstarožní vozidlo, které už mělo být dávno ve šrotu. Bylo s podivem, že takový stroj byl ještě vůbec schopen vyjet na silnici. Každý blatník měl jinou barvu,

anténa křivě trčela vzhůru. Kdysi zářivá modrá barva, kterou autíčko získalo v továrně, byla zrezlá, oťukaná a podomácku pravidelně vylepšovaná. Rez neboli koroze, jak by řekl strýček, se musí ošetřovat, proto každé zrezlé místo znovu nalakoval a přebarvil. Zřejmě však neodhadl odstín modré, a vytvořil tak velké puntíky, které svítily už na dálku, když auto přijíždělo. Na sedadle vedle řidiče se zrovna snažila vymotat z provazu teta Hannah. Ne že by snad byla unesena nebo jí strýček ubližoval. To jen autíčku došly síly a bezpečnostní popruh léty zpuchřel, načež praskl. Strýček jakožto kreativní automobilista ho nastavil lodním provazem.

Teta s velkým vrzáním otevřela dveře a začala se pomalu soukat ven z auta. Na sobě měla jeden ze skvostů svého šatníku, který Josefína považovala za neuvěřitelný a dalo by se říci i za originální. Často přemýšlela, kde se tak otřesné šaty dají vůbec sehnat. Dnes měla Hannah modré minišaty, které si sama po večerech ušila ze závěsů. Práce se jí však příliš nepovedla a pruhovaná látka byla prapodivně spojená v jeden kus. Snad z nedostatku materiálu byly šaty krátké a tetě sahaly těsně pod mohutné sádelnaté pozadí. A aby toho nebylo dost, k neotřelému outfitu obula na obrovská chodidla pantofle zvané žabky. Chůze v nich byla evidentně pohodlná, ale Josefíně se zdálo, že se teta kýve jako velká tučná husa. Jen ji dát na pekáč, napadlo ji. Ta představa ji velice pobavila a vykouzlila jí na tváři úsměv.

„Josefíno! Domů, strejda s tetou přijeli, pojd' je přivítat,“ vykoukla s úsměvem maminka opět z okna. Při pohledu na Josefínu se ale zamračila. „A jak to zase vypadáš, honem se převlékni, co si strýček pomyslí, že vítáš návštěvu v kraťasech. Připravila jsem ti šaty v pokoji a šup, ať tě nevidí.“ Josefína si jen odfrkla. Převlékat se nebude.

„Je jich přesně dvacet,“ ukázala na růže.

Vyhнула se mamčinu káravému pohledu a zamířila i s kyticí do kuchyně, kde natočila vodu do připravené vázy a květiny pečlivě srovnala. Když vešla do obývacího, strýc s tetou už seděli na gauči.

„Tak co, divoško, jak se máš?“ zahlaholil strýc a při pohledu na vázu se demonstrativně rozkašlal.

Tak, a je to tady, napadlo Josefínu. Představení začíná.

„Není ti dobře?“ obrátila se maminka starostlivě na bratra.

„To je dobrý, všechno v pořádku, jen ty květiny mi nedělají dobře na průdušky. Potřeboval bych si odpočinout. Nabrat síly, víš? A tak Hannah napadlo, tedy nás napadlo...“ Strýc Joseph se rozpačitě otočil na svou ženu, pak se nadechl a pokračoval. „Napadlo mě, že bys nám mohla půjčit ten dům u moře, stejně je opuštěný. Bylo by potřeba ho zkontrolovat, aby to tam někdo nevykradl.“

Teta Hannah zahýkala a nervózně si přehodila nohu přes nohu. Josefíně se tak odhalil pohled na její statné, chlupaté stehno. Zírala na obrovitou nohu, která by nutně potřebovala depilaci, jako zhypnotizovaná a doslova nemohla odtrhnout pohled od černé bradavice nad kolenem strýcovy ženy. Byla ještě větší než při poslední návštěvě a uprostřed z ní trčel tvrdý chlup, ale jak se zdálo, tetě to vůbec nevadilo a sebevědomí by mohla přímo rozdávat. Jak ji Josefína pozorovala, přemýšlela, kde se v ní bere taková jistota o vlastní přitažlivosti. Tahle tupá ženská, která podle starých fotek krásou zrovna neoplývala ani v sedmnácti. Matně jí vytanula v paměti svatební fotografie, kterou kdysi viděla v rodinném albu. Ženich, vysoký, štíhlý a velmi pohledný mladík, stojící vedle nevkusně oblečené nevzhledné nevěsty se špatně obarvenými vlasy, která už tehdy ze všeho nejvíc připomínala hloupou slepici. A z mladých husiček se stávají sádelnaté husy, vytanul Josefíně na mysl citát.

Teta během řeči svého manžela nervózně pohýkala a přehazovala si nohu přes nohu. Tím kolem sebe ovšem značně rozvířila vzduch, což nebylo pro ostatní v pokoji zrovna příjemné. No, každý máme nějaký vkus, napadlo Josefínu a apaticky usedla vedle strýcovy ženy. Hannah okolo ní okamžitě teatrálně ovinula velké ruce a přitiskla si ji k ramenu. Josefínu ovanul pach čerstvého potu a na okamžik měla pocit, že nemůže dýchat, jako by se kolem ní míhala chapadla chobotnice. V tu chvíli se na okně objevil černý kocour. Byl hubený, trochu špinavý a na přední levou nohu malinko kulhal. Posadil se a upřel žluté oči na Josefínu. Jejich pohledy se setkaly a ona si byla jistá. Darcy se vrátil.

Chtěla vyskočit, ale chapadla tety Hannah ji držela pevně. Josefína se vymanila z jejich sevření a vystřelila rychle jako šíp k oknu. Tolik se bála, že

Darcy zmizí, že zapoměla na celý svět. Popadla kocoura do náručí a přes jeho zjevný odpor ho políbila na hubený krček. Cítila, jak se jí do ruky zaryly kočičí dráčky, a v hlavě slyšela Darcyho hlas. „Okamžitě mě pusť, ty drzounko jedna, jsem snad tvoje hračka, abys mě tu ocicmávala? Volala jsi, tak jsem přišel, ale pracky pryč!“ Kocour párkrát zaprskal, byl však příliš slabý na to, aby ji dokázal odstrčit. „Jsi to ty!“ vykřikla Josefína. V tu chvíli si uvědomila hrobové ticho za svými zády.

Rozpačitě se otočila. Strýc se díval do země, maminka nesouhlasně koulela očima, Hannah ji sledovala přimhouřeným pohledem. Josefína klidně přešla přes celý pokoj a sedla si zpět do křesla.

„Heleno, není už na takové projevy příliš veliká? Možná bys měla zvážit pomoc psychologa,“ zašeptal pohoršeně strýc.

Maminka zbledla, dvakrát polkla, pečlivě si urovnala blůzičku a pak se na bratra s úsměvem podívala. „Josephé! Myslím, že tvoje poznámka není na místě, a nechtěj, abych začala komentovat tvoje děti.“

Strýc se okamžitě rozkašlal, aby nemohla pokračovat, chytil se za srdce a druhou rukou se ovíval kapesníkem.

„Tohle jsem si nezasloužil, po tom všem.“

„Co bude s tím domem?“ sykla Hannah a koplá strýce do nohy.

„S domem u moře nebude nic, koneckonců ho zdědila Josefína, a tak mi připadá krajně nevhodné kritizovat dítě, od kterého si chcete zdarma půjčovat dům na dovolenou. Budete si muset vystačit se svou vlastní zahradou. Debata skončila,“ řekla rozzlobená maminka a pevně se zadívala Hannah do očí. Napětí v pokoji by se dalo krájet. Maminka byla opravdu rozzlobená.

Josefína nic z toho pořádně nevnímala, konflikt probíhal napůl mimo ni, nepostřehla strýcovu urážku ani šok návštěvy z maminčiny energické reakce. A teta Hannah? Ta jí byla lhostejná. Neviděla rozzářeného tatínka, který pozdě odpoledne moc rád vyprovodil návštěvu ven k autu, neboť dnes se opravdu moc dobře bavil. Na klíně držela zmítajícího se kocoura, ruce celé podrápané. V hlavě jí bubnovala radostná myšlenka. Darcy se vrátil. Derek Darcy, slavný detektiv, je zpět.

Josefína má notýsek

Jakmile zůstali v pokoji sami, shodil Darcy kočičí kůži a rázem vypadal přesně tak, jak si ho Josefína pamatovala. Ještě lehce pokulhával na jednu nohu, ale jinak to byl její strýček Darcy. Šaramantní a okouzlující jako vždy, pomyslela si Josefína ironicky při pohledu na své podrápané ruce. Od té chvíle, co musela na příkaz Rady opustit Nesvět, měla vztek. Věděla, že je podle dokladů ještě dítě, ale měla svůj rozum, svoje nápady a v boji proti Skeletonovi si vedla dobře. Bez nadsázky a s hrdostí musela konstatovat, že ona a její přátelé vypátrali víc než celá slavná Rada. Josefína si za poslední týdny znovu a znovu usilovně přehrávala v hlavě vzpomínky a dojmy, které získala ze setkání s Radou, a její hlavní závěr byl, že vlastně nic řešit nechtěli a zlo mělo možná v jejich řadách spojení.

Často se jí také v noci zdál stále stejný a velice podivný sen. Nevěděla, zda je to něco z minulosti, nebo událost, která se ještě nestala, ale opakující se scénka, která se jí vracela ve spánku téměř každou noc, ji silně znepokojovala. Nemohla se dočkat, až vše poví Darcymu. V tom divném snu byla přítomna jen v roli jakéhosi pozorovatele, který sám není do děje zapojen, a to, co viděla, se jí nelíbilo.

Na břehu moře na neznámém místě, kde to vypadalo jako na konci světa, stála řada vysokých plátěných stanů. Z jednoho vyšli dva obyčejně vyhlížející muži a nakráčeli do moře, jako by si vyrazili na procházku. Zvolna a beze spěchu vešli do vln, přestože měli na sobě dlouhé pláště. Bylo to zvláštní, protože nezačali plavat, ani když jim voda sahala k pasu, prostě kráčeli dál. Josefína viděla jen jejich hlavy a pak už nic. Voda se nad nimi zavřela. Snažila se dohlédnout co nejdál, ale vypadalo to, že moře je úplně klidné. Pak se Josefíně naskytl pohled na mořské dno. Viděla, že oba muži pokračují dál a pod pláště mají místo masa jen kosti. Byli to kostlivci. Proto také nepotřebovali vzduch, aby mohli dýchat jako každý člověk žijící na planetě Zemi. Josefína spatřila rozzlobený obličej mladé ženy, který byl

i přes očividnou zlobu nadpozemsky krásný. Žena zvedla ruku a obrovská vlna vymrštila oba kostlivce vzhůru z mořského dna. Voda je vynesla nad hladinu a skoro to vypadalo, jako by obrovská ruka vyrobená z vody držela kostlivce ve vzduchu. Pak se vodní paže připravila k hodů jako nadhazovač v baseballu a vymrštila kostlivce zpět na krásnou pláž. Tvrdě dopadli na písek a Josefína slyšela jejich praskající kosti. Při vstávání nadávali a sbírali okolo menší části svých těl, které jim při přistání upadly. „To je moje ruka, mám na ní prsten po otci, vrať ji, zase si chceš přilepšit!“ zajčel první kostlivec a vrhl se na druhého. Tak sen obvykle skončil.

Josefína přemýšlela, kdo to byl a jestli se dívá do vzpomínek někoho, kdo jí je blízký, nebo vidí jen střípky budoucnosti. Každopádně se jí nelíbila představa, že kostlivci umí chodit po mořském dně. A hlavně – jak to, že vypadali jako kostlivci až ve chvíli, kdy se jich dotkla voda?

Darcy se po kočičím způsobu protáhl a zlehounka se usmál. Jako vždy četl všechny její myšlenky. „Zajímavý sen, řekl bych, že vidíš budoucnost někoho jiného, ne tu svou. Jsi jen pozorovatelka. Vidíš někoho, s kým se v budoucnu potkáš. Každopádně jako kocour ti můžu říct rovnou, že vodu nemám rád.“ Znovu se protáhl a zamrskal ocasem. „Skoro jsi mi zlámala všechny kosti, jak jsi mě vítala. Doufám, že mě nebudeš chtít léčit mastičkou Svědivkou?“

Kdo znal povahu Dereka Darcyho, ten věděl, že nemá rád žádné fyzické projevy citu a chová se distingovaně, jako vychovaný anglický gentleman. Derek Darcy byl totiž známý perditor a detektiv a považovat ho za obyčejného kocoura by byl omyl. Josefína se nadechla, aby vše vysvětlila, ale Darcy se usmál a mrknul na ni levým okem.

„Jsem ráda, že jsi zpátky, Dereku Darcy,“ řekla Josefína důstojně a podala mu ruku jako slušně vychovaná dívka. Darcy jen pokýval hlavou a stejně důstojně její drobnou ručku přijal.

„Mám pro tebe další detektivní případ, děvče. Je to pravdu zapeklitý problém.

Někdo odnesl ostatky Lollity a Skeletona, zdá se, že naše podezření o někom dalším v pozadí je pravdivé. Víc toho zatím nevím, ale je jasné, že

stále nejsi v bezpečí, a mám jisté indicie, které to dokazují. Musíme pro-
jít notýsek tety Agathy a zjistit, jestli tam není další šifra.“

Josefína se zamračila „Já...“ začala nejistě, „já jsem ten notýsek asi
někde ztratila,“ dokončila rozpačitě větu. Bylo jí trapně, že se zachovala
jako malá holka.

„Tak to je směla,“ prohlásil zklamaně Darcy.

Vtom uslyšeli kroky na chodbě a tiché zaklepání na dveře pokoje. Darcy
mrsknul ocasem a ve vteřině byl zpět v kočičí kůži. Když maminka ote-
vřela dveře od pokoje, ležel už černý kocour líně na parapetu a mžouravě
přivřenýma očima pozoroval okolí.

„Můžu dál?“ zeptala se maminka a vešla do pokoje. V levé ruce držela
malý nenápadný balíček. „Víš, strýčka to všechno mrzí, znáš ho, jak je
prehlivý. On byl vždycky takový, už když jsme byli děti.“

Spíš je to starej rejpal, pomyslela si Josefína.

„Jsi ráda, že se ti Darcy vrátil, vid’?“ podotkla maminka a přešla k oknu.
„Vítej domů, kocourku,“ pronesla vlídným tónem a zvedla ruku, aby zvíře
pohládila. Kocour se naježil, zaprskal, ale nakonec se zjevnou nelibostí
svolil, aby mu po zádech přejela přátelským pohybem lidská ruka. Pak
však co nejrychleji opustil svoje stanoviště a několika rychlými skoky se
odklidil na skříň. Tam se uvelebil a jeho černá hlava nenápadně vykuko-
vala a sledovala dění dole v místnosti.

„Je zajímavé, že si tě tak oblíbil,“ podivila se maminka. „Já jsem k tetě
chodila často a vždycky přede mnou jen utíkal, vlastně, když na to tak my-
slím, co si pamatuji, tak teta Agatha chovala vždy nějakého černého ko-
coura. Měla jich za ty roky spoustu. Jeden vypadal jako druhý, dokonce
jim dávala i stejné jméno. Byla v tomto ohledu trochu zvláštní. Ale ten-
hle kocour je snad ze všech nejprotivnější.“

Při těch slovech zaslechly z vrcholku skříně kočičí zasyčení a Josefína
si pomyslela, že Darcy co nevidět omdlí zlostí.

„Tady ti strýček při odchodu nechal v obýváku dárek, tak si ho rozbal.
A nezlob se na něj, on tě má rád. Jen to neumí dát najevo.“

Maminka položila malý balíček na postel a sedla si vedle Josefíny.

Copak to asi je, pomyslela si Josefína. Vzala dárek do ruky a opatrně ho začala rozbalovat. Strýc Joseph byl známý svou pečlivostí při balení. Každý dopis nebo balík, který nesl na poštu, byl pečlivě zalepený a pevně svázaný provázkem, aby se s nákladem nic nestalo. Josefína se chvíli marně pokoušela sundat lepicí pásku, ale pak to vzdala a papír prostě roztrhla. Z rohu balíčku na ni vykoukla malá knížečka se značně opotřebovanými deskami.

„To je přece sešitek tety Agathy,“ zašeptala Josefína. Rozrušeně dotrhla papír a malá knížečka ležela na jejím klíně v celé své kráse. „Asi jsem ho vytrousila, když jsem byla u strýce na návštěvě.“

„Asi ano, vidíš, jak je strejda hodný,“ řekla maminka, vstala a energicky vyšla z pokoje. Darcy byl ve vteřině na posteli vedle Josefíny a měl zjevnou radost. Josefína držela v ruce ztracený a zase nalezený majetek a prohlížela si ho ze všech stran, jako by nevěřila, že je to doopravdy on. Otevřela staré opotřebované desky a potichu přečetla svoje jméno, které napsala pod jméno předchozí majitelky, tety Agathy.

„Díky tomu strýc pochopil, že je to můj majetek, zvláštní náhoda. Ztratila jsem ho tam, když jsem byla pro prsten. Ani nevím, kde jsem ho nechala. To je tedy trapas. Co když jsem ho vytrousila ve sklepě, nebo dokonce u strýce v ložnici? Co si strýček o mně pomyslí, že jsem mu šmejdila po domě?“ Josefína se dnes už podruhé cítila provinile.

„Co by si myslel, že máš v sobě geny po něm. Taky tu brousí a kouká, co by si kde vypůjčil. Před ním se nemusíš stydět,“ hudral Darcy.

Josefína otočila první stránku a na zem vypadl lístek psaný strýcovou rukou. Mimoděk jí proběhlo hlavou, jak elegantní a upravený rukopis to je.

Josefínko,

dnes jsem ti nestihl předat maličkost, kterou jsi nechala u nás v obývacím pokoji.

Opatruj se, divoško,

strýček Joseph